Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 31ης Μαΐου 2016*

«Προδικαστική παραπομπή — Πνευματική ιδιοκτησία — Δικαίωμα του δημιουργού και συγγενικά δικαιώματα — Οδηγία 2001/29/ΕΚ — Άρθρο 3, παράγραφος 1 — Οδηγία 2006/115/ΕΚ — Άρθρο 8, παράγραφος 2 — Ερμηνεία της έννοιας "παρουσίαση στο κοινό" — Εγκατάσταση συσκευών τηλεοράσεως από τον ιδιοκτήτη κέντρου αποκαταστάσεως ώστε να είναι δυνατή η παρακολούθηση τηλεοπτικών εκπομπών από τους ασθενείς»

Στην υπόθεση C-117/15,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, την οποία υπέβαλε το Landgericht Köln (Γερμανία) με απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 2015, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 9 Μαρτίου 2015, στο πλαίσιο της δίκης

Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH

κατά

Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA),

παρισταμένης της:

Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, J. L. da Cruz Vilaça, D. Šváby και K. Λυκούργο, προέδρους τμήματος, καθώς και από τους A. Rosas, E. Juhász, A. Borg Barthet, J. Malenovský (εισηγητή), M. Berger, A. Prechal, και M. Βηλαρά, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot

γραμματέας: K. Malacek, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 19ης Ιανουαρίου 2016,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH, εκπροσωπούμενη από τους S. Dreismann και D. Herfs, Rechtsanwälte,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

— η Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA), εκπροσωπούμενη από τους C. von Köckritz, I. Brinker, N. Lutzhöft και T. Holzmüller, Rechtsanwälte,

— η Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL), εκπροσωπούμενη από τους U. Karpenstein και M. Kottmann, Rechtsanwälte,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον T. Henze και την J. Kemper,

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους G. de Bergues, D. Colas και D. Segoin,

— η Ουγγρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους G. Szima, Z. Fehér και M. Bóra,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την J. Samnadda και τον T. Scharf,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, ο οποίος ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 23ης Φεβρουαρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας (ΕΕ 2001, L 167, σ. 10), καθώς και του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/115/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, σχετικά με το δικαίωμα εκμίσθωσης, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας (ΕΕ 2006, L 376, σ. 28).

2 Η εν λόγω αίτηση υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH (στο εξής: Reha Training), η οποία εκμεταλλεύεται κέντρο αποκαταστάσεως, και της Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (στο εξής: GEMA), η οποία είναι επιφορτισμένη με τη συλλογική διαχείριση των δικαιωμάτων δημιουργού στον τομέα της μουσικής στη Γερμανία, σχετικά με την άρνηση, από μέρους της Reha Training, πληρωμής αμοιβών για δικαιώματα δημιουργού και συγγενικά δικαιώματα με αφορμή τη διάθεση προστατευόμενων έργων στους χώρους της εν λόγω εταιρίας.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η οδηγία 2001/29

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 9, 10, 20 και 23 της οδηγίας 2001/29 έχουν ως εξής:

«(9) Κάθε εναρμόνιση του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων πρέπει να βασίζεται σε υψηλό επίπεδο προστασίας, διότι τα εν λόγω δικαιώματα είναι ουσιώδη για την πνευματική δημιουργία. Η προστασία τους συμβάλλει στη διατήρηση και ανάπτυξη της

δημιουργικότητας προς όφελος των δημιουργών, των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών, των καταναλωτών, του πολιτισμού, της βιομηχανίας και του κοινού γενικότερα. Η πνευματική ιδιοκτησία έχει αναγνωρισθεί ως αναπόσπαστο μέρος της ιδιοκτησίας.

(10) Για να συνεχίσουν τη δημιουργική και καλλιτεχνική τους εργασία, οι δημιουργοί ή οι ερμηνευτές και εκτελεστές καλλιτέχνες πρέπει να λαμβάνουν εύλογη αμοιβή για τη χρήση των έργων τους, όπως και οι παραγωγοί για να μπορούν να χρηματοδοτούν αυτές τις δημιουργίες. Οι απαιτούμενες επενδύσεις για την παραγωγή προϊόντων, όπως τα φωνογραφήματα, οι ταινίες ή τα προϊόντα πολυμέσων, και υπηρεσιών όπως οι "υπ' αίτησιν" υπηρεσίες, είναι σημαντικές. Χρειάζεται κατάλληλη έννομη προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας προκειμένου να εξασφαλιστεί η εύλογη αμοιβή και η ικανοποιητική απόδοση των σχετικών επενδύσεων.

[...]

(20) Η παρούσα οδηγία βασίζεται σε αρχές και ρυθμίσεις ήδη κατοχυρωμένες από τις ισχύουσες οδηγίες στον συγκεκριμένο τομέα, ιδίως δε από [την οδηγία 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Νοεμβρίου 1992, σχετικά με το δικαίωμα εκμίσθωσης, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας (ΕΕ 1992, L 346, σ. 61), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 93/98/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 29ης Οκτωβρίου 1993 (ΕΕ 1993, L 290, σ. 9]. Αναπτύσσει αυτές τις αρχές και ρυθμίσεις εντάσσοντάς τες στην κοινωνία της πληροφορίας. Οι διατάξεις της παρούσας οδηγίας εφαρμόζονται υπό την επιφύλαξη των εν λόγω οδηγιών, εκτός εάν ορίζεται διαφορετικά στην παρούσα οδηγία.

[...]

(23) Η παρούσα οδηγία θα πρέπει να εναρμονίσει περαιτέρω το δικαίωμα του δημιουργού να παρουσιάζει στο κοινό. Θα πρέπει να θεωρηθεί κατά ευρεία έννοια ότι καλύπτει κάθε παρουσίαση σε κοινό το οποίο δεν παρίσταται στον τόπο της παρουσίασης. Το δικαίωμα αυτό θα πρέπει να καλύπτει κάθε σχετική μετάδοση ή αναμετάδοση ενός έργου στο κοινό με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα, συμπεριλαμβανομένης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής. Το δικαίωμα αυτό δεν θα πρέπει να καλύπτει άλλες πράξεις.»

4 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη παρέχουν στους δημιουργούς το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν κάθε παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση σε αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος.»

5 Το άρθρο 12, παράγραφος 2, της ίδιας οδηγίας ορίζει τα ακόλουθα:

«Η προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων δυνάμει της παρούσας οδηγίας ουδόλως θίγει την προστασία του δικαιώματος του δημιουργού.»

Η οδηγία 2006/115

6 Η αιτιολογική σκέψη 3 της οδηγίας 2006/115 αναφέρει τα ακόλουθα:

«Η προσήκουσα προστασία των έργων που καλύπτονται από την πνευματική ιδιοκτησία και του προστατευόμενου αντικειμένου των συγγενικών δικαιωμάτων μέσω των δικαιωμάτων εκμίσθωσης και δανεισμού, καθώς και η προστασία του αντικειμένου των συγγενικών δικαιωμάτων μέσω του

δικαιώματος υλικής ενσωμάτωσης, του δικαιώματος διανομής, του δικαιώματος ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και παρουσίασης στο κοινό είναι δυνατόν να θεωρηθούν ως θεμελιώδους σημασίας για την οικονομική και πολιτιστική ανάπτυξη της Κοινότητας.»

7 Το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη προβλέπουν ένα δικαίωμα προκειμένου να εξασφαλίζεται ότι ο χρήστης καταβάλλει εύλογη και ενιαία αμοιβή σε περίπτωση που ένα φωνογράφημα το οποίο εκδίδεται για εμπορικούς σκοπούς ή μια αναπαραγωγή του φωνογραφήματος αυτού χρησιμοποιείται για ασύρματη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ή για οποιαδήποτε παρουσίαση στο κοινό και προκειμένου να εξασφαλίζεται ότι η αμοιβή αυτή κατανέμεται μεταξύ των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών των φωνογραφημάτων. Τα κράτη μέλη, ελλείψει συμφωνίας μεταξύ καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και παραγωγών φωνογραφημάτων, μπορούν να θεσπίζουν τους όρους για την κατανομή της αμοιβής αυτής μεταξύ τους.»

8 Με την οδηγία 2006/115 κωδικοποιήθηκε και καταργήθηκε η οδηγία 92/100, όπως αυτή έχει τροποποιηθεί με την οδηγία 93/98. Εντούτοις, η διατύπωση του άρθρου 8 της οδηγίας 2006/115 παρέμεινε πανομοιότυπη με εκείνη του άρθρου 8 της καταργηθείσας οδηγίας.

Το γερμανικό δίκαιο

9 Το άρθρο 15, παράγραφος 2, του Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte — Urheberrechtsgesetz (νόμου περί του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων), της 9ης Σεπτεμβρίου 1965 (*BGB1.* 1965 I, σ. 1273), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης, προβλέπει τα εξής:

«Ο δημιουργός έχει επίσης το αποκλειστικό δικαίωμα να παρουσιάζει το έργο του στο κοινό με άυλα μέσα (δικαίωμα παρουσιάσεως στο κοινό). Το δικαίωμα παρουσιάσεως στο κοινό περιλαμβάνει ειδικότερα:

1. το δικαίωμα παραστάσεως, εκτελέσεως και αναπαραστάσεως (άρθρο 19)·

2. το δικαίωμα διαθέσεως στο κοινό (άρθρο 19bis)·

3. το δικαίωμα ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως (άρθρο 20)·

4. το δικαίωμα παρουσιάσεως με οπτικά ή ηχητικά μέσα (άρθρο 21)·

5. το δικαίωμα παρουσιάσεως και διαθέσεως στο κοινό ραδιοφωνικών εκπομπών (άρθρο 22)».

10 Το άρθρο 15, παράγραφος 3, του νόμου περί δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων ορίζει τα ακόλουθα:

«Η παρουσίαση είναι δημόσια όταν απευθύνεται σε κοινό αποτελούμενο από μεγάλο αριθμό ατόμων. Μέρος του κοινού είναι κάθε άτομο που δεν συνδέεται με προσωπικές σχέσεις με εκείνον που αξιοποιεί το έργο ή με άλλα άτομα που παρακολουθούν το έργο ή που έχουν πρόσβαση σε αυτό με άυλα μέσα.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

11 Στους χώρους του κέντρου αποκαταστάσεως που εκμεταλλεύεται η Reha Training, άτομα τα οποία έχουν υποστεί ατυχήματα έχουν τη δυνατότητα να ακολουθήσουν μετεγχειρητική θεραπεία με σκοπό την αποκατάστασή τους.

12 Οι χώροι αυτοί περιλαμβάνουν δύο αίθουσες αναμονής και μία αίθουσα ασκήσεων, στις οποίες η Reha Traning, κατά το χρονικό διάστημα από τον Ιούνιο του 2012 έως τον Ιούνιο του 2013, προέβαλε τηλεοπτικές εκπομπές μέσω συσκευών τηλεοράσεως που ήταν εγκατεστημένες εκεί. Τα άτομα τα οποία βρίσκονταν στο κέντρο αποκαταστάσεως για θεραπεία μπορούσαν συνεπώς να παρακολουθήσουν τις εκπομπές αυτές.

13 Η Reha Training ουδέποτε ζήτησε άδεια προβολής των ως άνω εκπομπών από την GEMA. Η τελευταία θεωρεί ότι η κατά τα ανωτέρω διάθεση συνιστά πράξη παρουσιάσεως στο κοινό έργων τα οποία ανήκουν στο ρεπερτόριο που η ίδια διαχειρίζεται. Ως εκ τούτου, χρέωσε στην εν λόγω εταιρία τα ποσά τα οποία κατά την εκτίμησή της αυτή όφειλε ως αμοιβές, για το χρονικό διάστημα από τον Ιούνιο του 2012 έως τον Ιούνιο του 2013, με βάση το ισχύον τιμολόγιο, και στη συνέχεια, λόγω μη καταβολής, ζήτησε ενώπιον του Amtsgericht Köln (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου της Κολωνίας, Γερμανία) να υποχρεωθεί η Reha Training να της καταβάλει αποζημίωση αντίστοιχη των ποσών αυτών.

14 Δεδομένου ότι το Amtsgericht Köln έκανε δεκτό το ως άνω αίτημα, η Reha Training προσέβαλε την απόφαση αυτήν ενώπιον του Landgericht Köln (περιφερειακού δικαστηρίου της Κολωνίας, Γερμανία).

15 Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά, βάσει των κριτηρίων που έχει διαπλάσει η νομολογία του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της ερμηνείας της οδηγίας 2001/29, ότι η διάθεση τηλεοπτικών εκπομπών στην οποία προέβη η Reha Training συνιστά παρουσίαση στο κοινό. Επιπροσθέτως, το αιτούν δικαστήριο φρονεί ότι πρέπει να εφαρμοστούν τα ίδια κριτήρια προκειμένου να κριθεί εάν υφίσταται «παρουσίαση στο κοινό» κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/115, αλλά ότι η απόφαση της 15ης Μαρτίου 2012, SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), αντιτίθεται σε αυτήν την ερμηνεία.

16 Ειδικότερα, στην απόφαση αυτή, το Δικαστήριο έκρινε, κατά το αιτούν δικαστήριο, ότι οι ασθενείς οδοντιατρείου δεν δύνανται να χαρακτηριστούν ως «κοινό γενικώς». Στην προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ότι μόνον οι ασθενείς της Reha Training έχουν, καταρχήν, πρόσβαση στην παρεχόμενη από αυτήν περίθαλψη, οι εν λόγω ασθενείς δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως «κοινό γενικώς», αλλά αποτελούν, κατά το αιτούν δικαστήριο, «ιδιωτική ομάδα».

17 Στην απόφασή του της 15ης Μαρτίου 2012, SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), το Δικαστήριο εκτίμησε επίσης, όπως προβάλλει το αιτούν δικαστήριο, ότι οι ασθενείς οδοντιατρείου αποτελούν μικρής, αν όχι μηδαμινής, σημασίας αριθμό προσώπων, δεδομένου ότι ο κύκλος των προσώπων που είναι ταυτοχρόνως παρόντα στο οδοντιατρείο είναι, κατά κανόνα, πολύ περιορισμένος. Ο κύκλος προσώπων που αποτελείται από τους ασθενείς της Reha Training φαίνεται επίσης να είναι περιορισμένος.

18 Κατά τα λοιπά, στην απόφασή του εκείνη το Δικαστήριο έκρινε, όπως προβάλλει το αιτούν δικαστήριο, ότι οι συνήθεις ασθενείς οδοντιατρείου δεν έχουν την πρόθεση να ακούσουν μουσική στο οδοντιατρείο, αλλά την απολαμβάνουν τυχαίως και ανεξαρτήτως της βουλήσεώς τους. Στην προκειμένη περίπτωση, οι ασθενείς της Reha Training, ενόσω βρίσκονται στις αίθουσες αναμονής και στην αίθουσα ασκήσεων, παρακολουθούν, κατά το αιτούν δικαστήριο, τις τηλεοπτικές εκπομπές επίσης ανεξαρτήτως της βουλήσεως και των επιλογών τους.

19 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Landgericht Köln αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα εξής προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Το ζήτημα εάν υφίσταται “παρουσίαση στο κοινό” κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 και/ή κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/115 κρίνεται πάντοτε βάσει των ίδιων κριτηρίων, δηλαδή ότι:

— ο χρήστης ενεργεί με απόλυτη επίγνωση των συνεπειών των ενεργειών του προκειμένου να παράσχει σε τρίτους πρόσβαση στο προστατευόμενο έργο, την οποία αυτοί δεν θα είχαν χωρίς τις δικές του ενέργειες·

— η έννοια του “κοινού” αναφέρεται σε απροσδιόριστο αριθμό δυνητικών αποδεκτών, ο οποίος, επιπροσθέτως, πρέπει να είναι αρκετά μεγάλος, ο δε απροσδιόριστος χαρακτήρας του κοινού συντρέχει όταν η παρουσίαση αφορά “το κοινό γενικώς”, δηλαδή όχι πρόσωπα που ανήκουν σε μια ιδιωτική ομάδα, ενώ η αναφορά σε “αρκετά μεγάλο αριθμό προσώπων” σημαίνει ότι αυτός πρέπει να υπερβαίνει ένα ορισμένο ελάχιστο όριο, συνεπώς ένας εξαιρετικά μικρός, δηλαδή ασήμαντος, αριθμός ενδιαφερομένων δεν πληροί το κριτήριο. Στο πλαίσιο αυτό, δεν έχει σημασία μόνο ο αριθμός των προσώπων που έχουν ταυτοχρόνως πρόσβαση στο ίδιο έργο, αλλά και ο αριθμός των προσώπων που αποκτούν διαδοχικώς πρόσβαση στο έργο αυτό·

— η παρουσίαση αφορά νέο κοινό, δηλαδή κοινό το οποίο ο δημιουργός του έργου δεν είχε υπόψη του όταν επέτρεψε τη χρήση αυτού μέσω της παρουσιάσεως στο κοινό, εκτός αν η μεταγενέστερη παρουσίαση πραγματοποιείται βάσει ειδικής τεχνικής διαδικασίας, η οποία διαφέρει από αυτήν της αρχικής παρουσιάσεως, και

— δεν στερείται σημασίας, χωρίς όμως και να αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για την ύπαρξη παρουσιάσεως στο κοινό, το εάν η επίμαχη πράξη χρήσης εξυπηρετεί εμπορικούς σκοπούς και επιπλέον το εάν το κοινό προσβλέπει στην παρουσίαση και δεν έρχεται τυχαία “σε επαφή” με αυτήν;

2) Σε περιπτώσεις όπως αυτή της κύριας δίκης, όπου ο ιδιοκτήτης κέντρου αποκαταστάσεως εγκαθιστά στους χώρους του συσκευές τηλεοράσεως στις οποίες μεταφέρει τηλεοπτικό σήμα, καθιστώντας έτσι δυνατή τη λήψη και προβολή τηλεοπτικών εκπομπών, πρέπει να εξετάζεται το ζήτημα της υπάρξεως παρουσιάσεως στο κοινό κατά την έννοια της “παρουσιάσεως στο κοινό” του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 ή κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/115, όταν η εξασφάλιση προσβάσεως στις τηλεοπτικές εκπομπές θίγει τα δικαιώματα δημιουργού και τα συγγενικά δικαιώματα μιας πλειάδας ενδιαφερομένων, ιδίως συνθετών, στιχουργών και εκδοτών μουσικών έργων, αλλά και καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών, παραγωγών φωνογραφημάτων και δημιουργών έργων λόγου, καθώς και των εκδοτών τους;

3) Υφίσταται “παρουσίαση στο κοινό” κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 και/ή κατά το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/115 σε περιπτώσεις όπως αυτή της κύριας δίκης, όπου ο ιδιοκτήτης κέντρου αποκαταστάσεως εγκαθιστά στους χώρους του συσκευές τηλεοράσεως στις οποίες μεταφέρει τηλεοπτικό σήμα, καθιστώντας έτσι δυνατή την παρακολούθηση τηλεοπτικών εκπομπών από τους ασθενείς του κέντρου;

4) Αν σε περιπτώσεις όπως αυτή της κύριας δίκης υφίσταται παρουσίαση στο κοινό κατά την ως άνω έννοια: εμμένει το Δικαστήριο στη νομολογία του σύμφωνα με την οποία δεν συντρέχει παρουσίαση στο κοινό στην περίπτωση της παρουσιάσεως προστατευόμενων φωνογραφημάτων στο πλαίσιο ραδιοφωνικών μεταδόσεων για ασθενείς σε οδοντιατρείο [βλ. απόφαση της 15ης Μαρτίου 2012, SCF (C-135/10, EU:C:2012:140)] ή σε παρόμοιους χώρους;»

20 Με έγγραφο της 17ης Απριλίου 2015 προς το Δικαστήριο, το αιτούν δικαστήριο επισήμανε ότι η Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL) έγινε δεκτή ως διάδικος στην κύρια δίκη.

21 Η Γαλλική Κυβέρνηση, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 16, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ζήτησε από το Δικαστήριο να συνέλθει ως τμήμα μείζονος συνθέσεως.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

22 Με τα πρώτα τρία ερωτήματά του, τα οποία πρέπει να εξετασθούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί, αφενός, εάν σε υπόθεση όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, στο πλαίσιο της οποίας υποστηρίζεται ότι η προβολή τηλεοπτικών εκπομπών μέσω συσκευών τηλεοράσεως που ο ιδιοκτήτης κέντρου αποκαταστάσεως έχει εγκαταστήσει στους χώρους του θίγει τα δικαιώματα του δημιουργού και τα προστατευόμενα δικαιώματα πλειάδας ενδιαφερομένων, ιδίως συνθετών, στιχουργών και εκδοτών μουσικών έργων, αλλά και καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών, παραγωγών φωνογραφημάτων και δημιουργών έργων λόγου, καθώς και των εκδοτών τους, πρέπει να κριθεί ότι πρόκειται για «παρουσίαση στο κοινό» κατά την έννοια τόσο του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 όσο και του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/115, ή κατά την έννοια μίας εκ των δύο ως άνω διατάξεων και, αφετέρου, εάν η ύπαρξη τέτοιας παρουσιάσεως πρέπει να κριθεί βάσει των ίδιων κριτηρίων. Περαιτέρω, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί εάν τέτοια προβολή συνιστά «πράξη παρουσιάσεως στο κοινό», κατά την έννοια της μίας και/ή της άλλης ως άνω διατάξεως.

23 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, τα κράτη μέλη παρέχουν στους δημιουργούς το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν κάθε παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση σε αυτά όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος.

24 Εξάλλου, το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/115 προβλέπει ότι η νομοθεσία των κρατών μελών πρέπει να διασφαλίζει ότι ο χρήστης καταβάλλει εύλογη και ενιαία αμοιβή σε περίπτωση που ένα φωνογράφημα το οποίο εκδίδεται για εμπορικούς σκοπούς ή μια αναπαραγωγή του φωνογραφήματος αυτού χρησιμοποιείται για ασύρματη ραδιοφωνική μετάδοση ή για οποιαδήποτε παρουσίαση στο κοινό και προκειμένου να εξασφαλίζεται ότι η αμοιβή αυτή κατανέμεται μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών των οικείων φωνογραφημάτων.

25 Συναφώς, πρέπει καταρχάς να επισημανθεί ότι η αιτιολογική σκέψη 20 της οδηγίας 2001/29 αναφέρει, μεταξύ άλλων, ότι οι διατάξεις της εν λόγω οδηγίας πρέπει να εφαρμόζονται υπό την επιφύλαξη των διατάξεων της οδηγίας 92/100, κωδικοποιηθείσας και καταργηθείσας με την οδηγία 2006/115, όπως αυτή έχει τροποποιηθεί με την οδηγία 93/98, εκτός αν η οδηγία 2001/29 ορίζει άλλως (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 9ης Φεβρουαρίου 2012, Luksan, C-277/10, EU:C:2012:65, σκέψη 43 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

26 Εντούτοις, καμία διάταξη της οδηγίας 2001/29 δεν επιτρέπει παρέκκλιση από τις αρχές του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/115.

27 Ως εκ τούτου, η εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 πρέπει να γίνεται υπό την επιφύλαξη του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/115.

28 Επιπροσθέτως, λαμβανομένης υπόψη της απαιτήσεως για ενότητα και συνοχή της έννομης τάξεως της Ένωσης, στις έννοιες που χρησιμοποιούνται στο σύνολο των ως άνω οδηγιών πρέπει να προσδίδεται η ίδια σημασία, εκτός αν ο νομοθέτης της Ένωσης έχει εκφράσει, εντός συγκεκριμένου νομοθετικού πλαισίου, διαφορετική βούληση (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψη 188).

29 Αληθεύει ότι από τη σύγκριση του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 και του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/115 προκύπτει ότι η έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό» κατά τις διατάξεις αυτές χρησιμοποιείται σε διαφορετικό πλαίσιο και επιδιώκει σκοπούς παρόμοιους ασφαλώς, πλην όμως εν μέρει διαφορετικούς (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 15ης Μαρτίου 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, σκέψη 74).

30 Συγκεκριμένα, οι δημιουργοί έχουν, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, δικαίωμα προληπτικής παρεμβάσεως, το οποίο τους επιτρέπει να παρεμβάλλονται μεταξύ των δυνητικών χρηστών του έργου τους και της παρουσιάσεως στο κοινό στην οποία οι χρήστες αυτοί προτίθενται να προβούν, τούτο δε προκειμένου να απαγορεύσουν την παρουσίαση. Αντιθέτως, οι καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και οι παραγωγοί φωνογραφημάτων έχουν, δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/115, δικαίωμα ανταποδόσεως, το οποίο δεν μπορεί να ασκηθεί πριν ένα φωνογράφημα το οποίο εκδίδεται για εμπορικούς σκοπούς ή μια αναπαραγωγή του φωνογραφήματος αυτού χρησιμοποιηθεί για οποιαδήποτε παρουσίαση στο κοινό εκ μέρους του χρήστη (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 15ης Μαρτίου 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, σκέψη 75).

31 Πάντως, από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι ο νομοθέτης της Ένωσης είχε τη βούληση να αποδώσει στην έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό» σημασία διαφορετική στο πλαίσιο των οδηγιών 2001/29 και 2006/115 αντιστοίχως.

32 Πράγματι, όπως επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 34 των προτάσεών του, η διαφορετική φύση των δικαιωμάτων που προστατεύονται στο πλαίσιο των ως άνω οδηγιών δεν αναιρεί το γεγονός ότι τα δικαιώματα αυτά απορρέουν από την ίδια γενεσιουργό αιτία, δηλαδή την παρουσίαση στο κοινό προστατευόμενων έργων.

33 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, σε υπόθεση προβολής τηλεοπτικών εκπομπών, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία, όπως υποστηρίζεται, θίγει όχι μόνο τα δικαιώματα του δημιουργού αλλά επίσης, μεταξύ άλλων, τα δικαιώματα των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών ή των παραγωγών φωνογραφημάτων, πρέπει να εφαρμόζεται τόσο το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 όσο και το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/115, και δη προσδίδοντας στην έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό», η οποία περιλαμβάνεται στις δύο αυτές διατάξεις, την ίδια ακριβώς σημασία.

34 Κατά συνέπεια, η έννοια αυτή πρέπει να ερμηνευθεί με βάση τα ίδια κριτήρια, προκειμένου ιδίως να αποφευχθούν αντιφατικές και μεταξύ τους ασύμβατες ερμηνείες, αναλόγως της εφαρμοζόμενης διατάξεως.

35 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί ότι, για να κριθεί εάν υφίσταται παρουσίαση στο κοινό, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη πλείονα συμπληρωματικά κριτήρια, μη αυτοτελή και συνδεόμενα μεταξύ τους. Δεδομένου ότι η βαρύτητα των κριτηρίων αυτών μπορεί να ποικίλλει, αναλόγως της συγκεκριμένης περιπτώσεως, πρέπει να εφαρμόζονται μεμονωμένα αλλά και σε συσχετισμό μεταξύ τους [βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 15ης Μαρτίου 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, σκέψη 30 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

36 Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι η έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό» πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο ευρύ, όπως άλλωστε αναφέρει ρητώς η αιτιολογική σκέψη 23 της οδηγίας 2001/29 (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 7ης Μαρτίου 2013, ITV Broadcasting κ.λπ., C-607/11, EU:C:2013:147, σκέψη 20 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

37 Επιπροσθέτως, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η έννοια της παρουσιάσεως στο κοινό απαρτίζεται από δύο σωρευτικά στοιχεία, ήτοι μια «πράξη παρουσιάσεως» έργου και την παρουσίαση του έργου αυτού σε «κοινό» (απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, σκέψη 15 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

38 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει, πρώτον, όσον αφορά την «πράξη παρουσιάσεως», να τονισθεί ότι αυτή αφορά κάθε μετάδοση προστατευόμενων έργων, ανεξαρτήτως του χρησιμοποιούμενου τεχνικού μέσου ή της χρησιμοποιούμενης μεθόδου (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, σκέψη 16 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

39 Περαιτέρω, κάθε μετάδοση ή αναμετάδοση έργου η οποία γίνεται με συγκεκριμένο τεχνικό τρόπο πρέπει καταρχήν να επιτρέπεται εξατομικευμένα από τον δημιουργό του έργου αυτού (απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, σκέψη 17 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

40 Δεύτερον, για να εμπίπτουν οι ως άνω μεταδόσεις στην έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό», κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, πρέπει επίσης, όπως υπενθυμίστηκε στη σκέψη 37 της παρούσας αποφάσεως, τα προστατευόμενα έργα να παρουσιάζονται πράγματι σε «κοινό».

41 Συναφώς, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η έννοια του «κοινού» αναφέρεται σε έναν απροσδιόριστο αριθμό δυνητικών αποδεκτών, ενώ εξάλλου προϋποθέτει και έναν αρκετά μεγάλο αριθμό προσώπων (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, σκέψεις 37 και 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

42 Αφενός, το Δικαστήριο έχει υπογραμμίσει, όσον αφορά τον «απροσδιόριστο» χαρακτήρα του κοινού, ότι με αυτόν νοείται το να καθίσταται ένα έργο με κάθε κατάλληλο τρόπο προσιτό στο «κοινό γενικώς», και όχι σε συγκεκριμένα άτομα ανήκοντα σε ιδιωτική ομάδα (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 15ης Μαρτίου 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, σκέψη 85).

43 Αφετέρου, όσον αφορά τη φράση «αρκετά μεγάλο αριθμό προσώπων», το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι τέτοιος αριθμός προϋποθέτει κάποιο ελάχιστο όριο, στοιχείο που αποκλείει τον χαρακτηρισμό ως «κοινού» ενός εξαιρετικά μικρού, δηλαδή ασήμαντου, αριθμού ενδιαφερομένων (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 15ης Μαρτίου 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, σκέψη 86).

44 Για να εκτιμηθεί ο αριθμός των αποδεκτών, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη τα σωρευτικά αποτελέσματα που έχει το γεγονός ότι τα έργα αυτά διατίθενται στους δυνητικούς αποδέκτες (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, σκέψη 39). Έχει σημασία ιδίως ο αριθμός των προσώπων που έχουν ταυτοχρόνως ή διαδοχικώς πρόσβαση στο ίδιο έργο [βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 15ης Μαρτίου 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, σκέψη 35].

45 Έπειτα, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, για να πρόκειται περί «παρουσιάσεως στο κοινό», πρέπει να μεταδίδεται το ραδιοτηλεοπτικό έργο σε «νέο κοινό», ήτοι κοινό το οποίο δεν είχε ληφθεί υπόψη από τους δημιουργούς των προστατευόμενων έργων όταν επέτρεψαν τη χρήση τους μέσω της παρουσιάσεώς τους στο αρχικό κοινό (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 7ης Δεκεμβρίου 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, σκέψεις 40 και 42, καθώς και της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψη 197).

46 Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έχει υπογραμμίσει τον καθοριστικό ρόλο του χρήστη. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, για να υπάρχει παρουσίαση στο κοινό, πρέπει ο χρήστης να έχει παράσχει, με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του, πρόσβαση στην ραδιοτηλεοπτική προβολή, η οποία περιλαμβάνει το προστατευόμενο έργο, σε περαιτέρω κοινό, και, επομένως, να προκύπτει ότι, χωρίς την παρέμβαση αυτή, τα πρόσωπα τα οποία αποτελούν αυτό το «νέο» κοινό, μολονότι βρίσκονται εντός της ζώνης καλύψεως της εκπομπής, δεν θα μπορούσαν, καταρχήν, να έχουν πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 7ης Δεκεμβρίου 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, σκέψη 42, καθώς και της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψη 195).

47 Έτσι, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι οι ιδιοκτήτες καφέ-εστιατορίου, ξενοδοχείου ή λουτροθεραπευτηρίου προβαίνουν σε πράξη παρουσιάσεως στην περίπτωση που μεταδίδουν ηθελημένως στους πελάτες τους προστατευόμενα έργα, παρέχοντας επί τούτω σήμα μέσω τηλεοπτικών ή ραδιοφωνικών δεκτών τους οποίους έχουν εγκαταστήσει στη μονάδα τους (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 7ης Δεκεμβρίου 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, σκέψεις 42 και 47, της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψη 196, καθώς και της 27ης Φεβρουαρίου 2014, OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, σκέψη 26).

48 Επομένως, εξυπακούεται ότι το κοινό στο οποίο παρουσιάζεται ορισμένο έργο στους χώρους αυτούς δεν αποτελεί τυχαίο δέκτη, αλλά ο ιδιοκτήτης των εν λόγω χώρων απευθύνεται ειδικώς σε αυτό (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 15ης Μαρτίου 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, σκέψη 91).

49 Πρέπει επίσης να υπογραμμισθεί ότι, καίτοι, βεβαίως, ο κερδοσκοπικός χαρακτήρας της προβολής προστατευόμενου έργου στο κοινό δεν είναι καθοριστικής σημασίας για τον χαρακτηρισμό της προβολής αυτής ως «παρουσιάσεως στο κοινό» (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 7ης Μαρτίου 2013, ITV Broadcasting κ.λπ., C-607/11, EU:C:2013:147, σκέψη 43), εντούτοις δεν στερείται σημασίας (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψη 204 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), ιδίως για να προσδιοριστεί ενδεχόμενη αμοιβή οφειλόμενη λόγω της ως άνω προβολής.

50 Σε αυτό ακριβώς το πλαίσιο μπορεί να είναι κρίσιμη η «δεκτικότητα» του κοινού, όπως έκρινε το Δικαστήριο στη σκέψη 91 της αποφάσεώς του της 15ης Μαρτίου 2012, SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), όπου απάντησε από κοινού στα ερωτήματα της υπάρξεως, αφενός, παρουσιάσεως στο κοινό και, αφετέρου, δικαιώματος αμοιβής λόγω τέτοιας παρουσιάσεως.

51 Έτσι, το Δικαστήριο έκρινε ότι η προβολή προστατευόμενων έργων έχει κερδοσκοπικό χαρακτήρα οσάκις ο χρήστης δύναται να αντλήσει από αυτήν οικονομικό όφελος, συνδεόμενο προς την ελκυστικότητα και, κατά συνέπεια, τη μεγαλύτερη πελατεία της επιχειρήσεως όπου προβαίνει στην εν λόγω προβολή (βλ. υπ' αυτήν την έννοια απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψεις 205 και 206).

52 Αντιθέτως, όσον αφορά τη μετάδοση φωνογραφημάτων σε οδοντιατρείο, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι τούτο δεν ισχύει, δεδομένου ότι οι ασθενείς οδοντιάτρου δεν αποδίδουν, κατά κανόνα, καμία σημασία σε τέτοια μετάδοση, καθώς και ότι αυτή δεν είναι ικανή να αυξήσει την ελκυστικότητα και, κατά συνέπεια, την πελατεία του εν λόγω οδοντιατρείου (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 15ης Μαρτίου 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, σκέψεις 97 και 98).

53 Υπό το πρίσμα των διαφόρων κριτηρίων που έχουν νομολογιακώς διαπλασθεί από το Δικαστήριο, πρέπει να εξακριβωθεί εάν η προβολή τηλεοπτικών εκπομπών, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, μπορεί να χαρακτηρισθεί ως «παρουσίαση στο κοινό», κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 και του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/115.

54 Συναφώς, όπως υπενθυμίστηκε στη σκέψη 47 της παρούσας αποφάσεως, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι οι ιδιοκτήτες καφέ-εστιατορίου, ξενοδοχείου ή λουτροθεραπευτηρίου προβαίνουν σε πράξη παρουσιάσεως στην περίπτωση που μεταδίδουν ηθελημένως στους πελάτες τους προστατευόμενα έργα, παρέχοντας επί τούτω σήμα μέσω τηλεοπτικών ή ραδιοφωνικών δεκτών τους οποίους έχουν εγκαταστήσει στη μονάδα τους.

55 Αποδεικνύεται ότι οι καταστάσεις αυτές είναι απολύτως συγκρίσιμες προς την επίμαχη κατάσταση στην υπόθεση της κύριας δίκης, κατά την οποία, όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, ο ιδιοκτήτης κέντρου αποκαταστάσεως μεταδίδει ηθελημένως προστατευόμενα έργα στους ασθενείς του κέντρου, μέσω συσκευών τηλεοράσεως εγκατεστημένων σε διάφορα σημεία του εν λόγω κέντρου.

56 Ως εκ τούτου, κρίνεται ότι ο ως άνω ιδιοκτήτης πραγματοποιεί παρουσίαση στο κοινό.

57 Δεύτερον, όσον αφορά το σύνολο των ασθενών κέντρου αποκαταστάσεως, όπως το επίμαχο στην υπόθεση της κύριας δίκης, επισημαίνεται, καταρχάς, ότι, όπως προκύπτει από τη δικογραφία που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο, πρόκειται για κοινό γενικώς.

58 Εν συνεχεία, ο κύκλος των προσώπων που συγκροτούν αυτοί οι ασθενείς δεν είναι «πολύ μικρός, δηλαδή ασήμαντος», δεδομένου ότι, μεταξύ άλλων, οι ως άνω ασθενείς μπορούν να απολαύσουν παραλλήλως προβαλλόμενα έργα, σε πλείονα σημεία του κέντρου αποκαταστάσεως.

59 Υπό τις συνθήκες αυτές, κρίνεται ότι το σύνολο των ασθενών κέντρου αποκαταστάσεως, όπως το επίμαχο στην υπόθεση της κύριας δίκης, συνιστά «κοινό», κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 και του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/115.

60 Τέλος, οι ασθενείς τέτοιου κέντρου αποκαταστάσεως δεν θα μπορούσαν, καταρχήν, να απολαύσουν τα προβαλλόμενα έργα χωρίς τη στοχευμένη παρέμβαση του ιδιοκτήτη του εν λόγω κέντρου. Επιπροσθέτως, καθόσον η διαφορά της κύριας δίκης αφορά την καταβολή αμοιβών για δικαιώματα του δημιουργού και συγγενικά δικαιώματα σχετικά με την προβολή προστατευόμενων έργων στους χώρους του ως άνω κέντρου, επισημαίνεται ότι οι εν λόγω ασθενείς προφανέστατα δεν ελήφθησαν υπόψη κατά την άδεια που είχε δοθεί για την αρχική διάθεση των έργων.

61 Κατά συνέπεια, οι ασθενείς κέντρου αποκαταστάσεως, όπως του επίμαχου στην υπόθεση της κύριας δίκης, συνιστούν «νέο κοινό», κατά την έννοια της προαναφερθείσας στη σκέψη 45 της παρούσας αποφάσεως νομολογίας.

62 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, κρίνεται ότι ο ιδιοκτήτης κέντρου αποκαταστάσεως, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, πραγματοποιεί παρουσίαση στο κοινό.

63 Τρίτον, όσον αφορά τον κερδοσκοπικό χαρακτήρα τέτοιας παρουσιάσεως, διαπιστώνεται, όπως επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 71 των προτάσεών του, ότι, στην προκειμένη περίπτωση, η προβολή τηλεοπτικών εκπομπών μέσω συσκευών τηλεοράσεως, καθόσον έχει ως σκοπό να προσφέρει ψυχαγωγία στους ασθενείς κέντρου αποκαταστάσεως, όπως το επίμαχο στην υπόθεση της κύριας δίκης, κατά τη διάρκεια της θεραπείας τους ή του χρόνου αναμονής που προηγείται αυτής, συνιστά συμπληρωματική παροχή υπηρεσιών η οποία, καίτοι στερείται οποιουδήποτε ιατρικού ενδιαφέροντος, λειτουργεί εντούτοις ευεργετικά για το επίπεδο και την ελκυστικότητα της επιχειρήσεως, παρέχοντάς της επομένως συγκριτικό πλεονέκτημα.

64 Ως εκ τούτου, σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, η προβολή τηλεοπτικών εκπομπών από τον ιδιοκτήτη κέντρου αποκαταστάσεως, όπως η Reha Training, δύναται να έχει κερδοσκοπικό χαρακτήρα, ικανό να ληφθεί υπόψη ώστε να καθοριστεί το ύψος της οφειλόμενης αμοιβής, αναλόγως της περιπτώσεως, λόγω της προβολής.

65 Κατόπιν όλων των ανωτέρω, στα τρία πρώτα ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι, σε υπόθεση όπως η επίμαχη της κύριας δίκης, στο πλαίσιο της οποίας υποστηρίζεται ότι η προβολή τηλεοπτικών εκπομπών μέσω συσκευών τηλεοράσεως που ο ιδιοκτήτης κέντρου αποκαταστάσεως έχει εγκαταστήσει στους χώρους του, θίγει τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα προστατευόμενα δικαιώματα πλειάδας ενδιαφερομένων, ιδίως συνθετών, στιχουργών και εκδοτών μουσικών έργων, αλλά και καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών, παραγωγών φωνογραφημάτων και δημιουργών έργων λόγου, καθώς και των εκδοτών τους, πρέπει να κριθεί εάν τέτοια κατάσταση συνιστά «παρουσίαση στο κοινό» τόσο κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 όσο και κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/115, και δη βάσει των ίδιων ερμηνευτικών κριτηρίων. Οι δύο αυτές διατάξεις έχουν μάλιστα την έννοια ότι τέτοια προβολή συνιστά «παρουσίαση στο κοινό».

66 Λαμβανομένης υπόψη της απαντήσεως που δόθηκε στα τρία πρώτα ερωτήματα, παρέλκει η απάντηση στο τέταρτο ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

67 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σε αυτό απόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαίνεται:

Σε υπόθεση όπως η επίμαχη της κύριας δίκης, στο πλαίσιο της οποίας υποστηρίζεται ότι η προβολή τηλεοπτικών εκπομπών μέσω συσκευών τηλεοράσεως που ο ιδιοκτήτης κέντρου αποκαταστάσεως έχει εγκαταστήσει στους χώρους του θίγει τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα προστατευόμενα δικαιώματα πλειάδας ενδιαφερομένων, ιδίως συνθετών, στιχουργών και εκδοτών μουσικών έργων, αλλά και καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών, παραγωγών φωνογραφημάτων και δημιουργών έργων λόγου, καθώς και των εκδοτών τους, πρέπει να κριθεί εάν τέτοια κατάσταση συνιστά «παρουσίαση στο κοινό» τόσο κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας, όσο και κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/115/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, σχετικά με το δικαίωμα εκμίσθωσης, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας, και δη βάσει των ίδιων ερμηνευτικών κριτηρίων. Οι δύο αυτές διατάξεις έχουν μάλιστα την έννοια ότι τέτοια προβολή συνιστά «παρουσίαση στο κοινό».

(υπογραφές)